

Ar. Den tredie Side i Udvalget forholdt sig fremdeles passiv.

Uagtet Forholdene saaledes syntes libet lovende, ansaa vi dog den Fællesudvalget grundlovsmaessig anviste Opgave for at være af en saadan Betydning, at intet loyalt Middel burde forsømmes, for mulig at bringe den til en tilfredsstillende Løsning. Vi stillede derfor i det nævnte Møde, den 12te Juli, Forslag om, at Udvalget skulde tilstille Krigsministeren de fremsatte Vædringsforslag og anmode ham om en Konference. Det var vor Forventning, at der efter en saadan Forhandling med Regjeringen vilde have aabnet sig Udsigt til fornyede Overvejelser i Udvalget om Sagen; men til vor Forundring forfastede Flertallet vort Forslag, hvorefter det besluttede at tilstille Ministeren den i dets Betænkning anførte Skrivelse, paa hvilket der meget forstaaelig blev givet det der anførte Svar.

Det er imidlertid nu oplyst, (Folkethingstidende, Sp. 7523), at private Forhandlinger mellem Flertallets Medlemmer „hastig og bestemt bleve optagne i det Dieblit, Medfættelsen af Fællesudvalget var bleven besluttet, og at det i Løbet af 3 Dage lykkedes at tilveiebringe det Grundlag for en Ordning“, som er nedlagt i det Lovforslag, der den 15de Juli blev indbragt i Folkethinget af 6 af Udvalgets Medlemmer. Det er altsaa i dette hemmelige Udvalg, at den egentlige Forhandling er foregaaet, og den sælles Forhandling, der samtidig førtes i selve Udvalget maatte derfor blive et tomt Skin, hvis formelle Forsættelse ikke havde anden Betydning end at give de hemmelige Underhandlinger Tid til at naae deres endelige Afslutning. Det Lovforslag, hvorefter Flertallet i Fællesudvalget privat havde samlet sig, er hverken meddelt i Fællesudvalget eller forhandlet der. Vi have systematisk været holdte i Ubejendtskab dermed og været affaarne fra enhver Indflydelse paa dets Indhold.

Denne Fremgangsmaade maa vi i enhver Henseende anse for forkastelig. Den er for det Første en Tilfidesættelse af de i Grundloven anviste Former for vort parlamentariske Liv. Dernæst vil den Omstændighed, at en saa overordentlig vigtig Sag skal bringes til Løsning paa en saa uregelmæssig Maade, nødvendig i den offentlige Mening paatrykke Hæderordenen et Livlens og Betænkningens Stempel, som ikke vil undlade at vende sig imod det ad denne Vej fuldførte Værk. I Hæderordenen synes man at have overset, at en ny Bataillon af faste Besatningsmænd er en

tvivlsom Binding for vort Forsvar, naar denne skal erhverves paa Besættelse af den Tilslutning i den store Befolkning, som navnlig et Forsvar i vort lille Land umulig kan undvære. Endelig er den anvendte Fremfærd ikke blot en Tilfidesættelse af det kollegiale Hensyn, der skyldes os personlig som Medlemmer af Udvalget, men den er først og fremmest et Brud paa det parlamentariske Hensyn, der skyldes de Fraktioner af Rigsdagen, ved hvis Valg vi ere blevene Medlemmer af Fællesudvalget. Flertallet kan i Dieblittets Seirsglæde overse dette, man kan stille sig ligegyldig ved, at de nødvendige Betingelser for parlamentarisk Samarbejde roffes, men det Faktum bliver staaende, at et af Landstinget begjæret og ledet Fællesudvalg har omgaaet sit Hverv paa den anførte Maade. At dette, heldigvis i vort konstitutionelle Liv hidtil ukendte, Exempel maa øve sin Indflydelse paa den gjensidige Forhandling imellem Partiene og Thingene i Fremtiden, derom vilde det være urimeligt at tvivle.

Med Hensyn til den af Flertallet gjorte Indstilling, da inde vi meget vel, at naar Høire-flertallet først har kunnet offere saavel den konstitutionelle Fremgangsmaade som Lovforslagenes Form, har det ikke kunnet koste hverken det eller Regjeringen nogensomhelst Overvindelse at gaa ind paa det nye Forslags Realitet, thi derigjennem naaer Høire Alt, hvad det i 8 Aar har kæmpet for. Ifølge de foreliggende Forhold maa det nye Forslags Skæbne anses for sikret i begge Thing, og det vilde derfor være et unyttigt Arbejde at opstille Mæglingsforslag fra vor Side. Vi vende derfor tilbage til vor principale Stilling og indstille Lovforslaget til Vedtagelse i begge Thing i den Affattelse, hvori det blev vedtaget i Folkethinget ved eneste Behandling.

I Henhold hertil indstiller Mindretallet (Berg, H. C. Hansen, Hørup, L. Pedersen og J. Sørensen):

Til Folkethinget:

„Thinget vedtager Lovforslaget i samme Skikkelse, hvori det blev vedtaget ved eneste Behandling;“

Til Landstinget:

„Thingets Lovforslag affattes i den Skikkelse, hvori Folkethinget vedtog det ved eneste Behandling (se Tillæg C. Sp. 801 fg.).“